

Tartalom

- 250 éve született Révai Miklós
 - Búcsúzik a 12. A
 - "Idegosztáj"
 - Már vagy öt hónapja
 - Utópiám
 - Az új Bábel
 - Egy arc a Révaiból
 - Búcsúzik a 12.B (1937-1999)
 - Első mese...s még nem az utolsó
 - A vándor
 - "Vers az, ami nem ér ki a sor végéig"
 - Egy "igazi" szurkoló töprengései
 - Berzsenyi és Kodály
-

250 éve született Révai Miklós - "Készülünk a jubileumi hétre"

Február 24-én lesz, hogy **250 éve született iskolánk névadója**, a neves iskolaalapító rajztanár és nyelvtudós. Ez alkalomból jubileumi héten emlékezünk Révai Miklóstra - a Révai Miklós Barátainak Körével közösen -, amelyen minden mai diákunk aktív részvételére is számítunk. A jubileumi megemlékezés nyitányaként még decemberben pályázatot hirdettünk munkássága feldolgozására, ez év januárban pedig megyei helyesírási versenyt szerveztünk. És milyen programok várnak ránk a március 3-10. közötti héten? Március 3-án az iskola bejáratánál emléktáblát avatunk kis megemlékezéssel egybekötve Révai tiszteletére. Ezután a 9. osztályosok Révai-vetélkedőn mérik össze tudásukat. A nyitónap zárásaként a Bartók Béla MMK-ban kiállítás nyílik iskolánk tanulóinak képzőművészeti alkotásaiból. Másnap délelőtt a Városháza dísztermében ünnepi irodalmi és zenés műsorral emlékezünk a tudós tanárra. Itt adják át az ez alkalomra vert ezüst Révai emlékérmeket azoknak, akik az elmúlt évtizedekben sokat tettek iskolánk hírnevének ápolásáért, gazdagításáért. A rendezvénysorozat március 10-én iskolánk tanulóinak minden bizonnyal színes kulturális fesztiválja zárja. A hét többi napján szaktárgyi versenyeken mutathatjátok meg tehetségeteket (pl. a Révai legjobb biológusa, matematikusa stb. címért). "Révai és kora" címmel műveltségi vetélkedőt is szervezünk (irodalom, történelem, képzőművészet, zene témakörökben) a 10., 11. évfolyamos tanulókból álló négyfős csapatok részvételével.

Köszöntsük méltóan iskolánk névadóját, Révai Miklóst!

Búcsúzik a 12.A

A történet négy éve kezdődött, amikor az akkor még ismeretlen 1. A belépett a Révai Miklós Gimnázium kapuján, és élete első középiskolai évnitóján meghallgatta a végzős diáknak hitt igazgató bácsink szavait. A csapat ezután lassan, de biztosan haladt a megismerés útján, és pár hónap múlva osztályá szerveződött. Kis idő elteltével már minden tanár ismert minket: híresek lettünk! Ez a hírnév azonban hamarosan átminősült: ezután a "hírhedt" jelzővel illették osztályunkat. Talán ezért is bújtunk Á(L)ARCOK mögé a diákdiri választáson. Bár igazgatójelöltünk mindent megtett, hogy elvarázsolja híveit és ellenfeleit, az osztály csak a negyedik helyre futott be. Közben azért, mint általában minden rendes osztály, mi is kirándultunk. Elsőben osztályfőnökünk és igazgatónk társaságában Sopronba látogattunk, ahol a város megtekintése után egy gyógygödörben pihentük ki annak fáradságát. Következő évben már tapasztalt kirándulók lévén három napra vállalkoztunk, és szokásunkat megtartva, megviselten tértünk haza. A választások okozta elfoglaltság miatt (amikor hirtelen 11.-esek lettünk) épphogy elrohantunk Tatára meg vissza. A közös fiú-lány foci természetesen mindhárom kiruccanás szerves és kihagyhatatlan része volt, ahol minden törvényszerűség ellenére általában a lányoké volt a győzelem. Az utolsó előtti év hátralevő része gyorsan és felhőtlenül telt, mondván, mi úgysem érjük meg az érettséget. (Mi érettek? Még viccnek is rossz.) Számításaink azonban csődöt mondtak, és a világ sem dőlt össze 2000-re, így hát minket is vár májusban a vérmező. Ezért hát becsüljétek meg azt a pár hónapot, amíg köztetek járkalunk. De úgy gondolom, értékes tudással és sok szép

élménnyel búcsúzunk ettől az iskolától, ahol felnőtté értünk. (És ez biztos, hisz négy év alatt 12 évet öregedtünk!)

No brain-No problem - "Idegosztáj"

A tájékozottabbak emlékezetét felfrissítendő és a tájékozatlanabbak emlékeinek fehér foltjait betöltendő, közöljük: **mi nyertünk**. Köszönjük a részvételt, a bizalmat és a fair-playt. Nélkületek nem jöhetett volna létre ez a választás. Köszönet tanáraink türelméért, hogy elviselték a felfordulást, ami már a kampány előtt elkezdődött. A névválasztás is gondot okozott. Már a második osztálykiránduláson felvetődött a kérdés. Nyáron mindenki törte rajta a fejét, majd a tanév elején összeültünk. Ötletben nem volt hiány: a Detoxiribóztól a Bidén át az Addam's Family-ig minden eszünkbe jutott. Végül szavazással döntöttünk az "Idegosztáj" mellett. Az első héten nagy lendülettel vetettük bele magunkat a kampányba: a teljes káosztól csak a hatodik óra utáni "úgyahogy összedobjuk"-rendrakások mentették meg az osztálytermet. A Bvotyik dénár jó ötletnek bizonyult, de ekkora tömegre még mi sem számítottunk. Azok a papírvirág-hajtogatások a pad alatt! Péntekre mindenki hulla fáradt volt. Tanítás után haza se mentünk, az előkészületek elég fáradságosak voltak: a 40 kg kenyér két óra késéssel érkezett meg. Féltünk, hogy a hóakadályok miatt kevesen jönnek el a bulira, de a kíváncsiság és a lelkesedés nagyobb volt. Jó hangulatban töltöttük az estét. A második hétre már annyira elfáradtunk, hogy úgy éreztük, nem sok erőnk maradt a következő négy hétre. Aztán, látván a többiek lelkesültségét, mi is újra belevetettük magunkat. Játékokat szerveztünk, visszhangjuk szerintünk jó volt. A komoly szervezésnek és a szoros együttműködésnek köszönhetően összerázódott, összeszokott az osztályunk. Már ezért is megérte. Az ötödik hét péntekén mindenki az utolsó reggelre készült. A hétvége süteménysütéssel, és a nyüzött "idegosztájos" pólók tökéletesítésével (mosásával) telt. A várvavárt reggelen mindenki egy órával korábban felkelt, és bejött a suliba (még az ügyeletes későn érkezők is). Aztán elfoglaltuk a folyosón a helyünket, és az első becsengetésig a tizenegyedik évfolyam sokat vesztett a hangerejéből. Ezután három idegfeszítő óra következett, amikor az osztályból csak egy ember követhette az eseményeket, de a 101-es ajtaja számunkra zárva maradt. És a fizika óra végén, egy feladatmegoldás közepén, a második hely kihirdetése előtt... Hát ilyen csend még sosem volt a termünkben, de a második hely utáni hangzavarhoz fogható sem. Az örömünk határtalan volt. Az egész évfolyam ünnepelte a kampány befejezését: végre vége. Az utánunk következő osztályok okulására elmondanánk, hogy alkohol nélkül, kölyökpezsgővel is lehet ünnepelni. Sőt, ajánlott. Reményeink szerint a diáknapot is hasonlóan jó hangulatban töltjük. A sokféle programból mindenki találhat magának megfelelőt. A tervezett eseménysor még szervezés alatt áll, ezért konkrétat majd áprilisban. Addig is sok sikert!

Begya Orsolya, Fekete Cecília 11.D

Már vagy öt hónapja...

Bizony már kb. fél éve a "Nagymúltú" tanulója vagyok. Gondoltam volna ezt egy éve? Nem! Csak reménykedtem benne! És most itt vagyok! Miután megtudtam, hogy itt fogok tölteni - legalábbis remélem - jó néhány tíz hónapot, izgatottan bámultam az épületet. Milyen lehet belülről? A termék és a folyosók hogy nézhetnek ki? És a tanárok milyenek? Rendesek? Kemények? Na, és persze az osztály! Lazák lesznek a többiek vagy "okostojások"? Végül mindenre megkaptam a választ. Augusztus végén megismertem a többieket a gólyatáborban. Persze már akkor megnyugodtam: nem lesz itt semmi baj... Az évnitó napján azért izgatottan léptem be a kapun és persze az udvaron kb. öt percbe telt, mire megtaláltam az osztályt. De meglették! Másnap már nehezebb volt a helyzet, de szerencsére a kapu előtt találkoztam néhány osztálytársammal, akikkel megtaláltuk a teremrendet és eljutottunk célpontunkhoz. Aztán belerázódtunk! Bár néhány hétig az új épületbe csak az udvaron át mentünk. Aztán valaki megsúgta a Nagy Titkot: úgy is átjuthatunk, ha tető van a fejünk fölött, csak

tovább kell menni a folyosón. Persze eleinte a jelző csengő hangjára bementünk a terembe és vártuk a tanárt, aki csak nem jött... Ki tudja, miért? Ma már tudjuk, hol a gazdasági, a tanári, mi az a 101-es, a TF és, hogy mi a különbség a 2/A és az A/2 között, illetve miért más a B1 és B2. Reggel pedig már mi is ott állunk a bejárat előtt, ha csukva van a kapu és várjuk Megmentőnket, aki dacolva a feleléssel, erősen megmarkolja a kilincset és feltárja előttünk a "Tudás Kapuját". Felfedeztük már a fénymásolót a könyvtárban, tudjuk hová kell menni oltásért és gyógyszerért. És persze megismerkedtünk a középiskolák legnagyobb kincseivel: a tablókkal is. Felfedeztük, ki a leghelyesebb az 1997-ben végzett IV.E-ből, megtaláltuk családjunk összes itt végzett tagját, sőt a nagybátyánk szomszédjának az öccsét is. Megvan "Carlos Daniel hasonmásversenyünk" győztese is! És persze jó néhány kellemes percet szereztek tanáraink jobbnál jobb - szerencsésebb esetben ifjúkori - fotói. Azért a kalandos délutáni "tabló túrák" sem maradhattak ki életünkben! Tudjuk azt is, hogy hol van a szekrényünk, s mi is már dúdolgatjuk az "örökzöld sláger": "Sárigeskit kígyó...", sőt álmunkból felébredtve is tudjuk a 22. versszak második sorát, akár visszafelé is. Már megvolt az első Miklós-napunk, túl vagyunk a diákdiri választás kampányán és a gólyabál óta már teljes jogú, beavatott tagjai vagyunk a sulinak, és azt hiszem, ezt egyáltalán nem is bánjuk...

Vasvári Melinda 9.A

Utópiám

Csak egy telefon: tíz éve nem hallott édes hangod cseng a vonal másik végén. Arcod meleg vonásai szemembe rémlenek, szívem vadul kalapálni kezd, mit is akarsz Te tőlem, ennyi év után? Csak egy találkozó, ennyit kérsz. Ó, amikor alig ismertük egymást! Minden egyes szavad és gondolatod még új volt és izgalmas. Később boldogsággal töltött el a megajándékozott bizalom és szeretet. Szerelmed még a múltból is, emlékeid révén melegséggel tölt el. Életünk sorsa, noha szétvált, de gondolatban mindennap ott voltam Veled. Reggel, mikor felébredtél, én láttam első szemrebbenedet, amikor szomorú és elhagyott voltál, én simogattalak meg vigasztalón elsőként. De csak most, csak ma érzem úgy legbelül, hogy soha nem szakadtunk el egymástól. Találkozunk... Csak egy kézfogás: ennyi jut most már csak nekünk... Szembe jössz velem a folyóparton, ahol hajdanán először pillantottalak meg. Azt se tudom, hogyan szólítsalak meg, miként köszöntselek Téged?!... Mily nehéz úgy beszélgetni és Rád nézni, hogy érezhetem tested illatát s volt idő, amikor minden ok nélkül megcsókolhattalak. Most csak ülök melletted, kezem kezem fogja és nem a Tied, szám beszél és nem tapasztja be mézes csókod... Már nem bírom tovább és elsirom magam, hogy miért is volt ily kegyetlen a világ, hogy nem maradhattunk örökké együtt. Érzem kezedet arcomon, amint könnyeimet törli le és bársonyos hangod, amint vigasztal: "Ébredj, Kedvesem, csak egy rossz álom volt, itt vagyok Veled"...

Az új Bábel

Bábel gögös tornyának csonkját
Por lepi be;
Köveit elhordták, a nagyság eltűnt
A semmibe

De újabbak érkeztek,
hitvány zarándokok,

arannyal álmodók, holdkórosok,
kik az eget ismét érinteni vágyták,
de karjuk rövid volt, talpuk földhöz tapadt.

Az újak nem téglát, aranyat verettek;
Új szerelmükért
Eladtak mindent, mit szerettek:
Aranyért a vért.

Az ős-torony csonka alapján egymástól ölik a nyomorultak
s a gyilkosok hátában újra és újra kés szalad.
Holt testük lesz az új toronynak alap,
csontjuk téгла, vérük malterként ragad.

A régiek mind elhullnak,
De újak születnek sorra.
Bár rothadó az alapja,
Azért épül az új Babel tornya.

Lósz Ákos 10.B

Egy arc a Révaiból - Egy révais hattyúdala...

Nem kell sokáig kutatnom az emlékezetemben, hogy felidézzem azt a napot, amikor elsőként részt vettem a Nagymúltú évnyitóján. A többi "tapasztalt" révais diákot fürkészve próbáltam kideríteni, hogy milyen leszek én, egy, kettő, három év múlva. Most, végzős tanulóként kettős érzéssel nézek vissza az elmúlt időszakra. Ha az első napokra gondolok, akkor úgy érzem, mintha csak a múlt héten pakoltam volna be az elsős fizikatankönyvet a táskámba. Másrészt viszont, ha alaposan visszaidézem azokat az élményeket, amelyeket a négy év során gyűjtöttem, akkor életemnek egy meghatározó, hosszú és tartalmas periódusa rajzolódik ki elém. Hat éves voltam, amikor családommal együtt elhagytam szülőföldemet, Erdélyt, Csíkszeredát. Bár nagyon fiatalon kellett búcsút vennem attól a régiótól, ahová születtem és tartozom még ma is, az ottani emberek kultúrája, a székely gondolkodásmód, az erdélyi hagyományok mégis szilárd alapját képezik a mindennapi életemnek. Nehéz volt elszakadni, de a gyökerek, melyek megőrződtek bennem, örök szellemi táplálékot nyújtanak számomra. Magammal vittem egy darabot a hargitai havasokból, és így könnyebbé vált a betelepülés az anyaországba. Művész-szülők gyermekeként először hegedűművésznek készültem, később azonban a történelem és a jogi pálya felé kezdtem orientálódni - így kerültem a Révai Miklós Gimnáziumba. Az ezt követő időszak eseményeire - habár még elevenen élnek bennem - nosztalgiával gondolok vissza.

Nagy Szemere

Az elsős tanévet megelőzően természetesen én sem hagytam ki a híres révais gólyatáborot, ahol az idősebb diákok "tanácsaival" megfelelően készültem fel az iskolakezdésre. Az első év az ismerkedés, a barátkozás, a tanulás jegyében zajlott. A következő évben már tudatosan kellett készülni a nyelvvizsgákra. Számomra ez nem volt megterhelő feladat, hiszen szeretem a nyelveket és tanáraink is rengeteget segítettek a felkészülésben. Ennek köszönhetően tavaly augusztusban - ösztöndíj révén - egy németországi egyetemen tanulhattam. Itt érdeklődési körömnek megfelelően választottam szakot, mely - a nyelv gyakorlása mellett - még érdekesebbé tette a programot. (Persze a gyárlátogatások között azért nem maradtak ki a barátok és a buli.) Akárcsak minden évfolyamot, a miénket is elkapta a diákdiri választás láza. Egy emberként küzdve vívtuk ki az előkelő ötödik helyezést. De hát a részvétel a fontos... (Sokan elfelejtik, hogy az első évben a mi osztályunk nyerte meg a versenyt a gólyabálon!)

Mindemellett tavaly már egyre több időt kellett fordítani az érettségire és a felvételire. Mézes tanár úr barátságos, beszélgetős verselemző szakköreire járva lehetett elmélyülni a műelemzés rejtelmében. Az utolsó év beálltával azonban rohanóbbá vált és válik a ritmus, az érettségi, a felvételi és a történelem OKTV közepette kevés idő jut a barátokra, osztálytársakra. Pedig ez az

előttünk álló néhány hónap gyorsan elrepül és aztán mindannyian szertefutunk a nagyvilágba. Minden, ami most történik, már csak egy emlék lesz számunkra talán pontosan ezért próbálunk megragadni minden percet egy kis beszélgetésre.

Nagy Szemere 12.B

Búcsúzik a 12.B

"Vége van. A függöny legördült. / Végső akkordot zeng a húr." Négy röpke év, 1460 néha borzasztóan hosszú nap: ennyi ideig voltunk révaisok mi, a 12.B tanulói. Nagy úr az idő, és s az emberemlékezet kicsiny porszem gigászi méretű fogaskerekei közt, mi mégis azt kívánjuk, hogy soha ne essünk a feledés áldozatává. Mi 38-an. Furcsa ezt így kimondani egy olyan összetett és bonyolult közösség esetén, mint a miénk. Volt köztünk zongoraművész, néptáncos, európai szintű versenytáncos, országos díjjal elismert filmes és színjátész. 38 különböző egyéniség, 38 önfejű akarat. De végigcsináltuk! Egymáshoz csiszolódtunk, koptunk; mint a folyómeder kavicsai, melyet mindig ugyanazon víz mos. S mi a négy év summája: megnyertük az elsősök révais versenyét és elvesztettük a diákdiri választást. Nyelvizsgáztunk és OKTV-re jártunk. Bejártuk a Fertő-tó vidékét biciklivel, voltunk Pécsen és Egerben. Ha nem is emelkedtünk ki eredményeinkkel, de közösség voltunk. Község 38 ember számára, ami ha néha édes-bús is, de egyfajta támpontot jelentett a zavaros kamaszévek alatt. Barátságok születtek, s bomlottak fel! Nyiladozó, képlékeny elménk a kifáradtság látszatát kelti, s jó néhány kérdés válasszá vált. A felnőtté érés rögös útjára léptünk és járjuk most is. A jövő nemzedékekre már csak egy tabló, egy kép leszünk a falon, divatjamúlt frizurával és megsárgult piros háttérrel. Egy eltűnt kor emlékei. De ezek a néma képek igenis beszélne, üzennek: kiolvasható a szemekből a remény, a várakozás valami egészen különlegesre; és a hit, hogy nekünk lesz erőnk mást -mindent- másképp csinálni. "Mi nem építésznek, festőnek vagy írónak tanulunk. Hanem egyszerűen létezni." Mert ha megtaláljuk helyünket a világban, önmagunkat is megtaláljuk. Legyen ez az utolsó mondat, s búcsúzik a 12. B!

Első mese - s még nem az utolsó

Szerintem minden valamire való révais ismeri őt, ha más nem látásból. Különös ismertetőjegyei: élre vasalt nadrág, Finom és hideg elegancia s a mindig összefogott göndör fürtök. Ki ő? Nos... (Ha még nem tudnád elárulom) **Orosz Norbert**, aki **1999-ben az Ópium - első mese c. filmjével a Budapesti Ifjúsági és Videó film fesztiválon különdíjat nyert**. De vajon honnan indult ez a rögös út, amely egy ilyen jelentős ponthoz vezetett - s reméljük további magaslatokba szárnyal? Természetesen, a Révaiból. Volt valaha "1996-ban" egy csapat fiatal, akik hasonló reményekkel és kétségekkel lépték át a fűzfői tábor kapuját, mint például ti, mostani kedves elsősök, 1999 nyárutóján. S néhány idősebb, bölcs diák formabontó és újító ötletét kipróbálva, elindultak a filmtudomány dímbe-dombos útján. Noha a mi Norbertünk - aki szigorúan elzárkózik a művészúr titulustól - már általános iskolában is élénk érdeklődést tanúsított a művészet és a művészettörténet iránt; a Révaiban alapozta meg filmes műveltségét Martin Ferenc és Pölöskey István segítségével. De a film az más tézta. Önálló ötlet, saját kútfőből. Alaphelyzete is egyéni: Szombat. Délután 5 óra. Szürkül, s az ember szinte a csontjaiban érzi a hideget. A lírai én egyedül van egy hatalmas épületben, s szinte beleborzong a magányba. Majd "kiáll az ablakhoz és meglátja önmagát". A film tartalma pontosan nem írható le. De vajon lényeges-e egy lineáris egységet, egy átfogó történetet keresni? Nem! A mű szilogista jellemzőkkel kérdez rá az Én belsejének vitáira; nem az állítások bizonyítását, hanem magát az állítást tekinti céljának. S hogy Neked mit mond, kedves olvasó? Nézd meg, és dönts el magad! A művészi hatás és a katarzis átélését az Útvesztőben, a Karambol és a Mikrokozmosz c. természetfilm zenéje segíti. Noha a rendező, forgatókönyvíró, producer stb., Orosz Norbert, fontos megemlíteni, hogy a film egy hármas csoport fáradságos munkájának eredménye. Köszönet illeti Szógrádi Editet a fegyelmezett, profi játékáért és Kóbori Saroltát, amiért az induló filmes ötleteit csiszolgatni, formálgatni segített. S mit mond a mi Norbink: "A siker arra biztat, hogy tovább csináljam." Sok szerencsét, sok sikert kívánunk Neked és gratulálunk!

A vándor

Hajómat a világ vize
mivel soha meg nem álltam-
száz tenger száz partján mosta...
Már nagyon sokfelé jártam.

Szemem amerre csak fordult
mély szomorúságot látott;
fájdalomtól szenvedőket,
sötét részegeket amott,

s lélek nélküli testeket,
kik csak néznek s azt hiszik,
érnek valamit - de őket
az emberek semmibe veszik.

Pórnép ez! Vonszolják magukat
és csak fertőzik hazánkat...

És amerre szemem nézett
a dolgos kezű emberek
mulatoztak a Hold alatt,
majd művelték a földeket.

Hangtalanul bolyongnak
amerre kell, arra mennek;
utukat nem segíti ló,
így napjaik lassan telnek

és sehová sem rohannak,
nem ismerik a sietést.
Nekik mindegy, mit isznak,
ha más nincs, forrás hús vizét.

Míg halálukig dolgoznak,
életük - mint álom - elrepül;
egy nap ők is elalszanak
s feltámadnak velünk együtt.

Írta: Antonio Machado

Fordította: Hoffmann Tünde 12.D

"Vers az, ami nem ér ki a sor végéig"

A kis házi könyvtárunkban már régóta ott díszelgett **Fűzfa Balázs Miért szép** című verselemzés gyűjteménye. A könyvecske címe, bevallom kicsit idegesít, hiszen erre senki sem tud választ adni, hiába teszi fel Takács László tanár úr a feleltetés keresztkérdéseként. De megérte belelapoznom a szombathelyi Tanárképző Főiskola tanárának tanulmányaiiba - segíthet bárkinek egy magyar dolgozat előtt. Ezek után érthető, hogy a Miklós-napi programcsomagból Fűzfa Balázst választottam, és kíváncsian, érdeklődve ültem be a padba (ígérem ez lesz az utolsó közhelymondatom). Nem csalódtam, igazán tovább is tarthatott volna a szombati iskola. Bár ezért néhányan meg fognak kövezni - de akkor inkább az igazolatlantól féltő tömegalkotók ne jöjjenek el és a maradék pedig élvezze ki teljesen a ritka lehetőséget! Nem kellett azon töprengnünk, hogy "meddig fogja húzni a délelőttömet ez a szakállas értelmiség", hiszen a legelején tisztáztuk az előadó teendőit: bevezetés, kifejtés, majd megoldás vagy tetőpont helyett kedvesazárás:

Hasznos tanácsokat kaphattunk a felvételire és minden egyébre tanuláshoz, főleg a gyorsolvasás nehezen elsajátítható, de nagyon praktikusamódszeréről.

Az örök nyomdahibákról (nem árt arról elmélkedni, amit igazából írt a költő)

A hangsúly szerepéből (hogyan lesz a négysoros versből négy oldalas érettségidolgozat)

Az irodalmi kultuszokról (ajánlott irodalom, Tények és legendák, tárgyak és tények és ereklyék című könyv) és egyáltalán versekről, irodalomról, művészekről és művészetről hallhattunk értékes gondolatokat.

Fűzfa Balázs stílusának jellemzéséhez elég a bevezető (a révais múlt és a tegeződés) utáni sorokat felidézem:

"Vers az, ami nem ér ki a sor végéig."

"az irodalom teljesen haszontalan, egyetlen haszna, hogy élni segít" vagyis egyszerre volt figyelemfelkeltő, humoros, közvetlen és mélyen bölcselkedő.

Remélem a többi előadás is ilyen jól sikerült. Ha nem, akkor nyugodtan irigykedjete, mert én nagyon jól éreztem magam.

Kóbori Sarolta 12.B

Egy "igazi" szurkoló töprengései - Az ETO múltja, jelene és jövője

A győri csapat történelme fordulatokban gazdag. Hajdanán 1982-ben a Bek küzdelmekben volt érdekelt. Ámbár négy évvel ezelőtt a 15. Hely került a zöld-fehér gárda históriás könyvébe. A stadion székei tudnának beszélni, a dicső múltról és az andalgó jelenről. A Győr város büszkesége 1904-ben alakult. Viszonylag későn az 1946-47 évi bajnokságon találkozhattunk a zöld-fehérekkel, de az élvonalnak, csak 1960-tól tagja. A 60-as évek hozták meg az első sikereket hiszen 1965-67 között a Népköztársaság őrzője volt az ETO. Eme cím elnyerése még egy ízben 1979-ben sikerült. Vidéki gárda előrelépését a 1981-es, 1983-as időszak öleli fel- ekkor egymás után kétszer lett bajnok a dunántúli együttes. A sikeredző Verebes József fantasztikus hatással volt a nézőkre és játékosokra egyaránt. Az új stadion a Nagy Sánodor József utcában minden 2. hétfőn tele volt.

26000 ember várta az "aranylábú fiúk" pályára lépését. Idegenben szintén sok zöld-fehér érzelmű öreg és fiatal kísérete el Szabó Otit, Hanich Petit, Hajszán Gyuszit és a többieket. Jöttek is az eredmények: ETO-Ózd 9:2. ETO-Szeged 8:0, Csepel-ETO 0:5, Néha egy-egy döntetlen is elért- Pl. a patinás Miskolc Club ellen. ETO-BVTK 4:4. Az év végén 5 pontos előnnyel végzett az első helyen agyőri együttes. Az ETO eredményességét Hanich Péter gólkirályi címe is alátámasztja. A nyáron a nemzetközi felkészülés jegyében, sok híres csapat. Bánták hogy a "vizek városába" látogattak. De sajnos a politika beleszólt a sportba. AZ ország vezetésének nem tetszett, hogy a győri játékosok "csak" Manchester United ellen képviselik a magyar színeket. Az 1984-es márciusi Bp-honvéd elleni összecsapás minden győri drukker szívében mély nyomot hagyott.

A 90-es évek amelyek ismét kizökkentették az ETO-t az élmezőnyből. Először a 12. helyen, majd kétszer a 11. helyen végzett a csapat. Három év alatt öt edző (!) ült a kispadon.

Bár voltak büszkeségek is: Sullivan az amerikai állampolgárságú csatár az olaszországi világbajnokságon pályára lépett.

HAJRÁ ETO!! HAJRÁ VIDÉK!!

Berzsenyi és Kodály (gondolatok Berzsenyi tanulása közben)

Kodály Zoltán volt a magyar zenetörténet egyik legkiemelkedőbb alakja. Számára nem alkalmi kirándulás volt az irodalom, nem megzenésítésre alkalmas szöveg a vers, mint a zeneszerzők többsége számára, hanem életművében a zene és az irodalom szerves egységet alkotott. Kodály nem egyszerűen "megzenésít", hanem irodalmi anyagot zenében fogalmaz újra, a művészeti tudatosság magas fokán. Ezen az úton nem kis kockázatot vállal a zeneszerző. Honnan tehát ez a merészség? És az a biztos kéz amely mindig megfelelő műhöz megfelelő időben nyúl, és ezt megfelelő zenei kifejezéssel ábrázolja. Itt talán az életrajzi adatok adnak segítséget. Ismeretes, hogy doktori értekezését a bölcsészkaron írja. Munkásáságára nyelvészeti szakkörök is felfigyelnek. A bölcsészeti tanulmány csupán eszköz volt ahhoz, hogy a számára megfelelő irodalmi szöveget kiválassza az életművébe saját eszközeinek és mondanivalójának megfelelően beillessze. Az irodalommal kezdettől fogva kettős kapcsolatban áll. Nemcsak a magyar költészettel hanem a világirodalom remekeivel is foglalkozik. Idegen költők versei jóval ritkábban, rendszerint valamilyen évforduló alkalmából (Horatius), vagy megrendelésre (Shakespeare) veszi elő, ami persze nem azt jelenti, hogy e művek között ne találhatnánk kimagaslóan értékeseket. (Pl.: Négy olasz madrigál Fanci). De maradjunk továbbra is a többséget képviselő magyar műveknél.

Egyes költőktől nemcsak egy-egy darabot zenésített meg Kodály, hanem pl. Berzsenyitől, Kölcseytől, vagy Aranytól többet is. Könnyű így odavetni, ezeket a neveket, mint Kodály által megzenésített lírai költőket, de ha arra gondolunk, hogy Kodály fellépése idején mennyire nem voltak ezeknek a költőknek hozzájuk illő megzenésítőik, akkor alighanem fel tudjuk mérni azt a zenetörténeti és művelődéstörténeti tettet amelyet Kodály végrehajtott, mikor megtalálta ennek a költői hagyománynak a hangját. Voltaképpen külön zenei Berzsenyi-hang született külön Kölcsey-és Balassi-hang. Kodály megtalálta az irodalom és a zeneköltészet és zene, kultúra és zene végső egységét. "Hitt benne, hogy a zene az egész világról el tud mondani valamit, ami más művészet előtt zárva marad. Azt az elmondhatatlan, s mégis elmondhatott, azt az egyetlen és legfőbb mondani valót szólaltatta meg egész művében." Ez az életrekeltés különösen nagy gondot jelentett a dal műfajáról. Mi ennek az oka ? Költőink a múlt században túlzásba vitték a Jambus kultuszát. Amennyire természetes ritmusa a jambus az olaszoknak, annyira nem természetes, homlokegyenest ellenkezik a magyar nyelv jellegével. A 18-19. Sz. folyamán költőink teljesen behódolnak ennek a ritmusnak, aminek az a következménye, hogy irodalmunk számlálatlan remek a zene számára elveszett. Már Arany János megmondta, hogy jambusra vagy trocheusra nem lehet dallamot írni, mert ha megzenésítjük, idegen dallamok születnek. Ha csak nem járunk el erőszakkal. Akik mégis

megpróbálták, magasabb igényű magyar dalt írni, majdnem legyőzhetetlen nehézséggel álltak szemben. (Pl.: A szózat esetében). Az út hosszú volt. Meg kellett ismerni és meg kellett tanulni a népdal formakincseit és csak az után lehet óvatosan megkísérelni az ilyen formájú művekre is olyan dallamot írni, amely nem ellenkezik a magyar nyelv természetes dallamvilágával. És itt kiderült, hogy a görög-latin formák még közelebb állnak a magyar nyelv természetéhez, mert egyenlőtlen és változatosabb szótagcsoportokat szolgáltatnak. Mint a jambus és trocheus. Erre a megállapodásra Kodály az 1912-ben Erdélyben tett népdalgyűjtő útján jött rá. "Egy kis faluban ahol Berzsenyi nevét még nem is hallották, lett világossá előttem, hogyan lehet Berzsenyit dalban megszólaltatni."- számolt be itthon nagy élményéről. Aztán komponálni kezd, és rövidesen öt szép Berzsenyi-költemény megzenésítésével készült el. Úgy érzi nem egészen méltatlanul kerül neve Berzsenyi mellé. Miért éppen ezeket a műveket választja ki a zeneszerző a megzenésítésre? Ezzel a kérdéssel nem egyéni titkokat akarok fűrkészni. Bár elengedhetetlen megemlíteni bizonyos életrajzi dokumentumokat. Mihalovisz Ödön, az Országos Magyar Zeneművészeti Társulat elnöke 1912-ben így nyilatkozik az újságíróknak: "A zeneművészet terén az utolsó tíz év lefolyása alatt semmilyen olyan jelenség nem merült fel amelyet korszakalkotó nagy remények közé lehetne iktatni." Nem említi Bartókot, nem említi Kodályt. Se Dohányit, se Weinert. Menekülni, menekülni!- gondolja Kodály. A falura, a múltba, az irodalomba. Hogy ne kínozza a hatalmonlévők buta cselszövése. Kottafüzetén, fonográfján kívül egy Berzsenyi kötetet is magával és azt forgatja pihenés közben. Nem véletlen tehát, hogy ilyen lelkiállapotban a lírai művek felé fordul és különösen a Közelítő tél és a Magányosság a maga hangulati szépségével megragadja képzeletét. Ha Berzsenyi és Kodály születési évszámát nézzük akkor rájöhettünk, hogy mind Berzsenyi, mind Kodály kb. 30 éves volt. Még szűkíthetjük a kört, és azt is mondhatjuk, hogy nem véletlen a kapcsolat a Levéltöredék barátjához sem ezeket az éveket 1912 és 1912 között zenésíti meg Kodály Zoltán, valamint a Megkéssett melódiákban kapnak helyet. Forr a világ 1936 április 25 -én mutatták be a Zeneművészeti Fűiskola Nagytermében. Ilyen átütő sikere a 6 Kodály által megzenésített Berzsenyi vers közül, csak a Forr a világnak volt. Sem a Megkéssett melódiákat sem a Két éneket nem fogadta ilyen kedvezően a kritika. Róluk így nyilatkoznak a kritikusok: "Érdemtelenek, unalmasak"-mondja az egyik bíráló, Berzsenyi és Ady daláról.

"Zenei kubizmus - minden csak nem fal."-így a másik. "Mesterkéltnél művészet amelyet hang szobatudása lombikba hozott lkéter."-ítélkezik a harmadik. Bartók azonban így nyilatkozik:"Akit Ady "Sírni" dalának zenéje nem rendített meg lelke mélyéig, az vagy süket, vagy érzéketlen."